

www.cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ
București, Calea Victoriei nr. 115, sect. 1

© 2012 by Editura POLIROM

Pe copertă: Ilustrație de Laurențiu Midvichi

Foto autor: Cristina Măceșaru

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MĂCEȘARU, CIPRIAN

Superhero 1 / Ciprian Măceșaru. – București: Cartea Românească, 2012

ISBN 978-973-23-2959-7

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Ciprian Măceșaru

SUPERHERO

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2012

4

— Paul, te caută cineva, mi-a zis secretara.

— Cine?

— N-am înțeles... Îți fac legătura.

— OK! Mulțumesc!

Secretara era o găscă de milioane, degeaba-i spuneam să-ntrebe cine e la telefon, nu o făcea niciodată. Însă domnul Pavlicenco, patronul editurii, era foarte mulțumit de serviciile ei. Sincer să fiu, îl invidiam. Era o muiere dată naibii.

— Alo!

— Bună ziua! Mihalache la telefon.

— Aaa, bună ziua, domnule Mihalache! Ce mai faceți?

— Eh, ce știi dumneata?! Bătrânețea.

— Așa-i viața.

— Da, da... Să lăsăm asta. Am o rugămintă... Nu mă simt în stare să bat drumul până la editură și mă-ntrebam dacă n-ați vrea să-mi faceți o vizită, să discutăm despre carte.

— Astăzi?

— Dacă vă convine.

Nu prea îmi convenea, dar îmi era milă de bătrânețile lui. În plus, chiar credeam că din romanul pe care l-a scris putea ieși ceva bun. Noroc că stătea pe lângă Piața Unirii, așa că nu eram nevoit să mă abat din drum. Trebuia doar să fac o oprire.

*

Locuia într-o casă veche, dărăpănată, undeva pe lângă Facultatea de Teologie. În curtea mică și plină de bălării, am pășit pe aleea cu dale de piatră, apoi am bătut la ușă. Au urmat câteva secunde de liniște. Nu exista sonerie și-mi era teamă că nu am fost auzit, așa că am mai bătut de două ori, de data asta cu fermitate.

— Acum, acum, am auzit vocea răgușită a bătrânului.

Ușa s-a deschis încet și în prag a apărut un bărbat gârbovit. Prin părul rar și alb i se vedea pielea roz și pătată. Se sprijinea în baston.

Casa era întunecoasă, plină de mobilă veche. Pe jos, pe lângă pereți, zăceau mormane de lucruri. Cutii, cărți, ziare, umbrele, haine, pantofi, viniluri cu muzică clasică, un pick-up, un telefon fără receptor, un televizor...

Ne-am instalat într-o cameră ceva mai aerisită, la o masă joasă, în niște fotolii adânci, cu tapițeria tocită.

I-am spus ce modificări doresc să-i aducă romanului, m-a privit îngustându-și tot mai mult ochii – semăna

cu o vulpe – și spunea doar: *Aș!*, *Hm!* și *Mda!*... Și-a notat totul într-un carnetel. Se întristase, dar părea hotărât să se apuce imediat de muncă. L-am încurajat, i-am spus că romanul e reușit, dar că e normal, fiind debutant, să trebuiască să-l șlefuiască pe ici, pe colo. Recunosc, am fost malițios vorbindu-i despre debut.

— Mda, un tânăr debutant, mi-a zis sarcastic.

*

Am plecat de la Mihalache excedat de bătrânețea lui, de tonul lui acru, de privirea lui tăioasă, de fața lui de vulpe. În metrou am încercat să scap de starea apăsătoare care mă cuprinsese, am scos din geantă un roman de Thomas Pynchon, *Strigarea lotului 49*, am citit cinci pagini din care n-am priceput o iotă, nu mă puteam concentra, m-am ambiționat, am continuat să citesc, inutil, textul îmi scăpa printre degete, trăiam unul dintre momentele acelea în care mă consideram prost, fața îmi atârna ca o budincă, continuam să citesc, cuvintele se încâlceau, un ghem uriaș de sârmă ghimpată, nu înțelegeam ce dracului vrea Pynchon să spună, ce vrea de la mine, aveam impresia că bate câmpii cu mare talent și atâta tot. Noroc că în vagon și-a făcut apariția o blondă ce părea pierdută în univers, permanent uluită de câte ceva, privea în toate părțile de parcă ar fi căutat să-nțeleagă ce i se-ntâmplă, s-a așezat în stânga mea, a înclinat

ușor capul ca să vadă ce citesc, i-am arătat coperta și i-am zâmbit.

— Scuze. Eram doar curioasă, mi-a zis și a zâmbit și ea.

— Ai citit ceva de autorul ăsta? E un mare scriitor american, am făcut eu pe interesantul, presupunând că blonda e bătută-n cap.

A chițăit, punându-și mâna la gură.

— Ce e?! Ce-am zis?! am întrebat-o ușor panicat.

— Mi-a plăcut tonul tău profesoral, mi-a explicat.

— Da, uneori am tonul ăsta. Cred că-ți par tâmpit.

— Thomas Ruggles Pynchon, a zis ea, parcă fără să bage în seamă ceea ce tocmai îi spusese.

— Poftim?!

— ăsta e numele complet al autorului.

— Ah, da, desigur.

— E născut la New York, în 1937. Înainte de a deveni scriitor a lucrat la fabrica Boeing din Seattle. Nu vrea să fie fotografiat și nu acordă interviuri.

— *Wow!*

— Îți mai recomand *V.* și *Gravity's Rainbow.*

— Le-am citit, am mințit eu.

— Teza de doctorat pe care o pregătesc e despre Pynchon, de asta știu toate lucrurile astea.

— Înțeleg. Acum tu ai avut un ton profesoral.

A râs, am râs și eu, apoi s-a ridicat și mi-a spus:

— Trebuie să cobor aici.

— Și eu, am mințit din nou și am sărit în picioare.

— Ah, ce coincidență.

— Da... Mă gândeam, poate vrei să bem o cafea împreună...

— Nu are sens. Ți-am văzut verigheta.

— Dar ce contează?! E doar o cafea...

— Niciodată nu e doar o cafea, a zis și a ieșit din vagon.

Bosumflat, am uitat să cobor, așa cum spuseseam că voi face. Înainte de a se închide ușile, ea s-a întors, m-a privit și a chițăit, ducându-și din nou mâna la gură, într-un gest de pudoare exagerat. Metroul s-a pus în mișcare, blonda la fel, am mai apucat să o văd urcând câteva trepte, apoi întunericul tunelului a cuprins brusc ecranul geamurilor, de parcă rulase un film și-apoi se rupsese.

*

Am ajuns acasă și am găsit în cutia poștală o altă scrisoare de la taică-meu. Eram uimit. Orgolios cum îl știam, nu credeam că îmi va mai scrie. Eu îl ignorasem total, nu-i mai scrisesem, nu mai vorbisem cu el nici măcar la telefon. Mi-am desfăcut o bere, am sorbit cu poftă din ea, apoi m-am așezat și-am citit:

Ciprian Măceșaru

PAULE,

VĂD CĂ NA-I DE GÂND SĂM-I MAI SCRİ. DIN CAUZA LU MĂTA TE-AI ÎNDEPĂRTAT DE MINE. NU TE GÂNDEȘTI CĂ SÂNT BOLNAV? ÎȚI PARTEA DAR NU ȘTI CĂ EA NU TEA VRUT, NUMA EU TEAM VRUT. E UȘOR SĂ MĂ JUDECI DACĂ NU ȘTI FAPTELE. MĂTA CÂND I SA RUPT APA A STAT AȘA PÂNĂ ADOUAZI, SUBȚINÂND CĂ MA AȘTEPTAT PE MINE, CĂ NU AVEA BANI PENTRU DOCTORI ȘI CĂ N-A ȘTIUT CĂ ÎȚI POATE FACE RĂU. ASTA A FĂCUT MĂTA PE CARE O APERI ATÂTA ACUM. DACĂ MAI ÎNTÂRZIAM MULT NU CRED CĂ MAI SCĂPAI. IO ERAM PLECAT LA MUNCĂ, LUCRAM LA INGINERU STANCU, NU-L ȘTI TU, ÎI FĂCEAM CASA DE LA CORNU. LAM RUGAT PE UN VECIN ȘI A DUS-O PE MĂTA URGENT LA SPITAL. AȘA CĂ IO ȚE-AM DAT VIAȚĂ, NU MĂTA. LASĂ MÂNDRIA ȘI VINO ACASĂ SĂ STĂM DE VORBĂ. E MULTE DE POVESTIT.

TATA